

[Enggaard.]

nye organer eller overførsel af personale, men derimod at drage fordel af den erfaring og den kapacitet, som allerede findes.

Jeg har allerede nævnt spørgsmålet om vandforsyningen, som bør tages op til en ny vurdering på baggrund af udvalgsresultatet i 1976-77. Jeg tror, at en af de meget væsentlige ting, som folketinget ikke bør slippe hensigten med, netop er at sikre en udjævning af priserne på drikkevand inden for området på en sådan måde, at de uretfærdigheder, som i dag består, til den tid kan afløses af et mere retfærdigt system.

Lovforslaget om regionplanlægning er væsentligt, og jeg lægger vægt på, at udvalget i forbindelse med behandlingen af lovforslaget har understreget folketingets hensigt om så snart som muligt at overføre en række opgaver fra boligministeriet til hovedstadsrådet. Boligministeren har stillet sig imødekommende under udvalgets forhandlinger om dette. Den decentralisering af planlægningsfunktioner, som også i det øvrige land skal ske fra boligministeriet ud til de enkelte amter, bør naturligvis også ske i hovedstadsområdet.

Det er givet, at en regionplan må vedtages først, men jeg udtrykker ønsket om, at det ikke vil vare så kolossalt længe, før en sådan regionplan kan være en realitet. Jeg udtrykker også ønsket på baggrund af, at der i hovedstadsområdet findes et område, som har en ganske særlig lovgivning, nemlig en række af kommunerne langs Køge Bugt, som igennem en halv snes år har været underkastet en ganske særlig planlægningsprocedure, og hvor et statsligt planlægningsorgan i samarbejde med områdets kommuner har varetaget planlægningen. Det må være rigtigt i lyset af den nye planlægningsprocedure, som vil råde i hovedstadsområdet som helhed, at erkende, at de særlige forhold, som Køgebugtlovgivningen har etableret, må afløses af den fælles procedure, som lovforslaget om regionplanlægning er udtryk for. Derfor hilser jeg med tilfredshed, at boligministeren har erkendt, at i det øjeblik, en region-

plan er en realitet, bør den særlige lovgivning om Køgebugtplanlægningen falde bort, så vi får ensartede regler for hele området, og så der ikke er mulighed for, at forskellige principper i forskellige organer vil kunne komme i modstrid med hinanden.

Den kollektive personbefordring har beskæftiget udvalget overordentlig meget. Jeg kan anbefale de ændringsforslag, som er stillet til dette lovforslag, og i øvrigt understrege, at hele spørgsmålet om koncessionstildeling inden for området efter venstres mening er af betydelig interesse. Vi har været bange for, at tildelingen af koncessioner skulle blive løst fra det økonomiske ansvar, som sådanne koncessionsbeslutninger kan føre med sig. Derfor finder vi det tilfredsstillende, at udgangen af diskussionen på det område er blevet, at trafikrådet ved forslag om koncessionsbeslutninger skal indhente godkendelse af disse i hovedstadsrådet og i statsbanerne i det omfang, sådanne forslag kan medføre økonomiske konsekvenser for en af de to parter. Nu er det et overgangsproblem, som vi må forudse forsvinder i det øjeblik, da man, forhåbentlig i 1978, kan nå til en fælles drift af baner og busser inden for området; det forudses et udvalg at give forslag om i 1976-77. Men også overgangsproblemer skal behandles med varsomhed, og jeg mener, at vi efter udvalgets arbejde har fået sat tingene rigtigt på plads.

Der er en enkelt løs ende tilbage i spørgsmålet om den kollektive personbefordring. Jeg tænker her på de tjenstemandsretlige problemer, som kan rejse sig i forbindelse med personalets overgang fra DSBs busafdeling, fra Københavns Sporveje og fra privatbanerne til et sådant nyt trafikselskab, og som vi desværre har erfaring for kan være knyttet til fra én ansættelse at gå over i et andet selskab under en anden struktur, med andre juridiske rettigheder osv. Jeg ser frem til, at vi i udvalget kan få belyst dette spørgsmål yderligere inden tredje behandling af lovforslaget.

Den sidste bestanddel, jeg skal knytte bemærkninger til, er udligningen inden for